

Το κράτος – σκαντζόχοιρος ...

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

Η λέξη σκαντζόχοιρος παράγεται ετυμολογικώς από την «άκανθα», το αγκάθι και τον «χοίρο». Αν τον πιάσεις, πληγώνεσαι και πονάς. Είναι σχεδόν άτρωτος. Εχθρός του τρομερός είναι η πονηρή αλεπού. Πώς κατορθώνει όμως και τον καταβροχθίζει; Διαβάζω στην ωραία και στρωτή «καθαρεύουσα» του εγκυκλοπαιδικού λεξικού του «Ηλίου» του 1948: «Όταν συναντήσει ακανθόχοιρον πλησίον ύδατος, ωθεί αυτόν διά των ποδών της και τον ρίπτει εντός ύδατος, όπου ούτος κινδυνεύων από ασφυξίαν ανοίγει και τότε η αλώπηξ τον συλλαμβάνει από του ρύγχους και τον κατατρώγει». Ωραία μέχρι εδώ. Αν δεν υπάρχει ύδωρ κοντά τότε τι γίνεται; Η λύση είναι πολύ έξυπνη και νόστιμη. «Τον ραντίζει η αλώπηξ με το ούρος της, όπερ (=το οποίο), έχει τα αυτά αποτελέσματα».

(Ας μου συγχωρεθεί το φαιδρό ύφος, αλλά πως αλλιώς να ερμηνεύσεις την περιρρέουσα παράνοια; «Κάνε μια κρούστα τρέλας γύρω από το μυαλό σου, αλλιώς δεν θα αντέξεις», λέει ο ποιητής).

Η ιστορία του ακανθόχοιρου είναι διδακτικότερη. Θα μπορούσε το νεοελληνικό κράτος να έχει ως έμβλημα το συμπαθές τετράποδο. Ζούμε σε

κράτος «σκαντζόχοιρο». Όπου και να το ακουμπήσεις πονάς και πληγώνεσαι. Ένα κράτος γεμάτο φαρμακερές άκανθες.

Αγκάθι δηλητηριώδες η παιδεία του. Φέρνει νομοσχέδια ο σκαντζόχοιρος, με κεντρικό σύνθημα την «αξιολόγηση των εκπαιδευτικών», που κατάπώς υποστηρίζει θα λύσει τα προβλήματα. Μάλιστα προβλέπονται συνέπειες για όποιον δεν συμμετέχει, οι οποίες θα είναι, κατά την χαριτόβρυτο κ. υπουργό «η μη μισθολογική εξέλιξη και η παρακράτηση του μισθού για περίοδο έως και ενός μηνός». Η αξιολόγηση, κατ' εμέ, είναι το δελεαστικό καρύκευμα για να «κρυφτεί» το αληθινό και μόνιμο πρόβλημα της Παιδείας. Υπέρ της αξιολόγησης – μνημονιακή εξάλλου απαίτηση – είναι όλη η κοινωνία και οι όποιες αντιδράσεις μόνο την περιφρόνηση του κόσμου επιφέρει εις βάρος ημών των δασκάλων. Οι δε απειλές για όσους την αρνηθούν είναι η «νέα μορφή διακυβέρνησης» Ο σκαντζόχοιρος επιτίθεται σε όλα τα μέτωπα, εξαπολύει τα αγκάθια του: Ανεμβολίαστος; μετάταξη ή απόλυση. Αρνείσαι την αξιολόγηση; Παρακράτηση μισθού. Και έπονται και άλλα... Ωραία δημοκρατία, αγγελικά πλασμένη. Το πρόβλημα στην Παιδεία, για να επανέλθω, που ουδείς υπουργός το θίγει, είναι ένα: ότι δεν έχει ιθαγένεια, είναι εθνομηδενιστική, που τρανεύει παιδιά χωρίς τις ανοξείδωτες αρετές μας. Είναι μια παιδεία που δεν συναντάς στα βιβλία της, λέξεις ριζιμιές, όπως πατρίδα, έθνος, Παναγία, φιλότιμο, λεβεντιά, θυσία. Παιδεία που αποκάλυπτα την ονομάζω σύγχρονο παιδομάζωμα. Θα το ξαναγράψω κι ας γίνομαι κουραστικός. Μόνο η Παιδεία που αρδεύεται από την Παράδοση του Γένους μπορεί να μας σώσει!! Αυτή η Παιδεία θα οδηγήσει στον επαναγνισμό μας. Όμως δεν θέλουμε ανθρώπους με ήθος και αρετή. Θέλουμε μάζες ικανές για κάθε παλιανθρωπιά. Ανθρώπους χωρίς μνήμη. Και χωρίς μνήμη, για να θυμηθούμε τον Όμηρο, μεταμορφώνεσαι σε χοίρο, λησμονείς την πατρίδα, ξεχνάς ποιος είσαι. Η Κίρκη είναι παρούσα στο ελληνικό σχολείο...

Κεντρί φαρμακωμένο του κράτους-σκαντζόχοιρου είναι η εθνική του άμυνα. Στην Κύπρο, ο μεμέτης «γκρίζος λύκος», σταμάτησε τον χρόνο και επαναλαμβάνει, συνεχίζει το έργο του «Αττίλα» τον Ιούλιο του 1974. Πώς αντιδρά ο σκαντζόχοιρος; κρύβει το κεφάλι του, «συσφαιρούται», όπως λέει το λεξικό. (Έτοιμος είμαι να γράψω κάτι για το «ούρος» και τις συνέπειές του,

αλλά σέβομαι τους αναγνώστες). Να θυμίσω ποια χώματα και ιερά κόκαλα είναι θαμμένα σ' αυτά, που απειλεί ανατολίτικη κτηνωδία. Στα «Φυλακισμένα Μνήματα», είναι θαμμένος ο Γρηγόρης Αυξεντίου, ο οποίος υπηρέτησε ως έφεδρος αξιωματικός του ελληνικού στρατού και στο χωριό Ακρίτας του Κιλκίς γύρω στο 1952. Προσπάθησε να μπει στη σχολή Ευελπίδων, αλλά απορρίφθηκε λόγω... ορθογραφίας! Δεν γνώριζε την καθαρεύουσα γλώσσα. Ήξερε άλλη γλώσσα... Δεν φωτίζει με τον λόγο του, αλλά με το κορμί του. Δεν λέει λόγια εμπρηστικά, γίνεται ο ίδιος λαμπάδα. «Βγες έξω, παραδώσου να σωθείς», του φώναζαν 1000 Άγγλοι έξω από το κρησφύγετό του κοντά στη Μονή Μαχαιρά. «Μολών λαβέ» αποκρινόταν. Τον έκαψαν και έγινε ολοκαύτωμα. Οι Άγγλοι δολοφόνοι και κατακτητές, καλούν τον Πιερή Αυξεντίου – τον πατέρα του Γρηγόρη Αυξεντίου, του θρυλικού αητού του Μαχαιρά – στις Κεντρικές Φυλακές της Λευκωσίας, για να αναγνωρίσει δήθεν τον νεκρό γιό του. Ήθελαν να τον δουν να λυγίζει. Ο τραγικός πατέρας δεν λύγισε. Αντικρίζει αγέρωχα το λαμπαδιασμένο λείψανο του μοναχογιού του και απαγγέλει τους παρακάτω αυτοσχέδιους στίχους, που μοσχοβολούν και κρύβουν στις φυλλωσιές τους όλες τις ηρωικές σελίδες της ελληνικής ιστορίας:

**Δεν κλαίω που σε έχασα
που σ' είχα για καμάρι
Κλαίω που δεν έχω άλλο γιο
τη θέση σου να πάρει!**

Γιορτή Δημοκρατίας (ή Δειμοκρατίας, «δείμος» σημαίνει φόβος στα αρχαιοελληνικά), γιόρτασε το κράτος-σκαντζόχοιρος τις προάλλες. Κάλεσε και «πρόσφυγες και μετανάστες» η κεφαλή. Σαφές το μήνυμα, το φαρμακερό αγκάθι που μας ματώνει: «Τούτη την πατρίδα δεν την έχομεν όλοι μαζί» οι Έλληνες. Την μοιραζόμαστε πια με τους μωαμεθανούς. Αχνίζει ακόμη το αίμα των αγωνιστών που θυσιάστηκαν να γλιτώσουμε από το Ισλάμ. Έδιωξε το κράτος –σκαντζόχοιρος ίσως και 800.000 «Ελληνάκια», που λέει και ο Ελύτης, και τα αντικαθιστά με εκατομμύρια οπαδών της σαρίας και του «ιερού πολέμου». (Αν δεν απαλλαχθούμε από τους προσκυνημένους σκαντζόχοιρους, να ετοιμαζόμαστε για ιστορική ευθανασία. Έφυγε ο ανθός της πατρίδας, μια κανονική «ληλασία εγκεφάλων», που με αίμα και δάκρυα σπούδασαν οι γονιοί τους και μας ήρθαν Σομαλοί, Αλγερινοί, Πακιστανοί και

Αφγανοί που τα κράτη τους, είναι εχθρικά, μας μισούν και συμμαχούν με την Τουρκιά. Έρχονται δηλητηριασμένοι, χωρίς ίχνος ευγνωμοσύνης για την φιλοξενία. Παράνοια απερίγραπτη. Εσχάτη ώρα εστί!!).

Ο στόχος, όσοι Έλληνες απομείναμε στο αλίκυπο αυτό γαλάζιο ακρωτήρι της Μεσογείου, πρέπει να είναι ένας: «Να βουλιάξουμε» τον σκαντζόχοιρο, να «φαγωθεί» η κεφαλή του. Τα διλήμματα αριστεροί ή δεξιοί σκαντζόχοιροι είναι για τους αφελείς ή τους ιδιοτελείς.

Μόνο έτσι θα γιορτάσει ο Ελληνισμός την ΝΙΚΗ του.

**Δημήτρης Νατσιός.
δάσκαλος-Κιλκίς.**

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>